

1

2 WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

3 Protokolant: staż. Natalia Komorniczak

4 przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu Hanny Pawlaczyk - Ideczak

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2020 r.

sprawy **E. S.**

oskarżonej z art. 278 § 1 kk oraz z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt VIII K 211/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt III obniża obowiązek naprawienia szkody o 50 zł, tj. do kwoty 4 998,65 zł,

- z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV eliminuje zapis „czym spowodowała straty w kwocie nie mniejszej niż 6.027 zł na szkodę ww. spółki”,

- z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt VI eliminuje wskazania, że jego skutkiem jest szkoda w majątku A. L. (1),

- w podstawie prawnej orzeczeń w punktach IV i VI zaskarżonego wyroku w miejsce „art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości” wskazuje „art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości”,

- uchyla pkt VIII o zobowiązaniu do naprawienia szkody.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. L. (1) kwotę 1008 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej za postępowanie odwoławcze.

4. Zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza jej opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 953/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt VIII K 211/15

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza prawa procesowego – art. 167 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego informatyka	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut niezasadnego oddalenia wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego informatyka był niezasadny. Po pierwsze, apelujący nieprawidłowo zgłosił przy tym zarzucie naruszenie art. 167 kpk w zw. z art. 170 § 1pkt 5 kpk. Zgodnie		

z art. 167 kpk dowody przeprowadza się na wniosek stron albo z urzędu, a więc z przepisu tego ogólnie wynika, że na sądzie rozpoznającym daną sprawę również ciąży inicjatywa dowodowa związana z zasadą wynikającą z art. 2 § 2 kpk, która zobowiązuje sąd do dążenia aby czynić prawdziwe ustalenia faktyczne. W tym wypadku Sąd I instancji ocenił wniosek dowodowy obrony, przy czym w apelacji błędnie wskazano na podstawę oddalenia wniosku dowodowego o powołanie opinii biegłego informatyka, gdyż nie był to art. 170 § 1 pkt 5 kpk, lecz art. 170 § 1 pkt 2 kpk (vide: postanowienie SR z dnia 20.04.2018 r., k. 461-462 akt).

Po drugie, w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy zasadnie nie widział konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego informatyka na okoliczność zbadania czy nie było ingerencji w zapisy na twardym dysku komputera przeznaczonego do prowadzenia księgowości w Spółce z o.o. (...) po dacie zwolnienia oskarżonej (tj. po 15.06.2013 r.). Z wiarygodnych zeznań A. L. (1), H. K. oraz M. W. wynikało, że w używanym przez E. S. systemie księgowym zainstalowanym na komputerze znajdującym się w siedzibie spółki (...) Sp. z o.o. w czasie przeprowadzania audytu przez firmę (...) Sp. z o.o. nie było żadnych dokumentów księgowych ani rozliczeń związanych z działalnością spółki (...) Sp. z o.o. (poza jednym dokumentem stworzonym w celu testowym). Podkreślić należy, że jak zeznała A. L. (1), nie posiadała odpowiedniej wiedzy z zakresu rachunkowości (w tym obsługi systemów do księgowania) niezbędnej do prowadzenia księgowości i dlatego wszelkie czynności w tym zakresie

zleciła E. S.. Nie sposób więc przyjąć by pokrzywdzona nie znając się na obsłudze będącego na wyposażeniu firmy programu do księgowania, po rozwiązaniu umowy z oskarżoną specjalnie usunęła ważne zapisy z tego systemu dotyczące spółki (...) Sp. z o.o. po to aby postawić E. S. w stan oskarżenia. obrońca sugerując w ten sposób zapomina, że podejmując takie działania A. L. (1) działałaby de facto na swoją szkodę a przecież spółka, w której pełniła rolę Prezesa Zarządu i jednocześnie była jej współnikiem miała charakter dochodowy, a pokrzywdzona była zainteresowana osiągnięciem zysków. Poza tym, jak słusznie argumentował Sąd Rejonowy, usunięcie dokumentacji księgowej spółki (...) Sp. z o.o. z systemu księgowego wiązałoby się z koniecznością jej odtworzenia przez inną księgową (sama pokrzywdzona z uwagi na brak wiedzy z tej dziedziny nie mogłaby się tego sama podjąć), a to z kolei generowałoby kolejne koszty dla spółki.

Po trzecie, brak było podstaw dowodowych by podejmować działania kontrolne wnioskowane przez obrońcę oskarżonej. Należy bowiem zauważyć i zarazem podkreślić, że obrona nie przedstawiła jakiegokolwiek dowodu, który wskazywałby na usuwanie zapisów księgowych z systemu. Natomiast założenia obrońcy sugerujące usunięcie wpisów z systemu do księgowania były sprzeczne z zeznaniami zarówno A. L. (1), jak i powołanych w celach naprawczych księgowych: H. K. i M. W..

Na marginesie warto wskazać na treść art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, zgodnie z którym przy prowadzeniu

ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera należy stosować właściwe procedury i środki chroniące przed zniszczeniem, modyfikacją lub ukryciem zapisu. Z powyższego wynika, że w okresie zatrudnienia, założywszy prowadzenie księgowości w systemie zainstalowanym na komputerze znajdującym się w lokalu spółki (...) Sp. z o.o., oskarżona E. S. nie była zwolniona z powyższego obowiązku. Zgodnie z przywołanym przepisem przy prowadzeniu ksiąg rachunkowych przy użyciu komputera należy stosować właściwe procedury i środki chroniące przed zniszczeniem, modyfikacją lub ukryciem zapisu. Powinna więc jako osoba odpowiedzialna za prowadzenie (...) Sp. z o.o. przedsięwziąć wszelkie środki niezbędne dla zapewnienia odpowiedniej ochrony zawartości ksiąg rachunkowych prowadzonych na komputerze przed nieuprawnioną ingerencją osób trzecich w ich treść. Uwaga ta ma jednak charakter jedynie uboczny albowiem nie naprowadzono nawet podejrzeń aby pokrzywdzona rzeczywiście dokonywała jakichkolwiek modyfikacji w systemie księgowym pozostawionym do dyspozycji podsądnej.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła stanowiska obrońcy o konieczności i zasadności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego informatyka.		
Lp.	Zarzut	
3.2.	Obraza prawa procesowego polegająca na zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rewidenta.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Obrońca w apelacji nie wykazał aby Sąd Rejonowy postąpił nieprawidłowo nie powołując w sprawie biegłego rewidenta na okoliczność stawianych podsądnej zarzutów popełnienia przestępstw z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości. Dopuszczenie takiego dowodu powinno mieć miejsce jedynie w sytuacji kiedy stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych (art. 193 § 1 kpk). W kontrolowanej sprawie, zaś, ustalenie, że oskarżona E. S., zatrudniona w charakterze księgowej, nie prowadziła ksiąg (...) Sp. z o.o., a w przypadku firmy (...) A. L. (1) prowadziła je w sposób nierzetelny nie wymagało wiadomości specjalnych.</p>		

Okoliczność ta wynikała wprost z zeznań świadków H. K. i M. W., które po zwolnieniu podsądnej otrzymały od A. L. (1) zadanie przeprowadzenia audytu w prowadzonych przez nią firmach (...) oraz spółce (...) Sp. z o.o. W trakcie przygotowywania audytu H. K. i M. W. zapoznały się z dokumentami księgowymi znajdującymi się w segregatorach oraz z zawartością programu księgowego zainstalowanego na komputerze w biurze wymienionych wyżej firm, na którym pracowała E. S.. Po czym stwierdziły, że zapisy w programie dotyczące firmy (...) były wprowadzone nieprawidłowo, natomiast odnośnie spółki (...) Sp. z o.o. takich wpisów nie było w ogóle. Sąd Okręgowy nie znalazł przy tym żadnych powodów aby umniejszyć wartość dowodową zeznań wyżej wskazanych księgowych dokonujących audytu w firmach pokrzywdzonej oraz wykonujących zlecenie uporządkowania spraw księgowych w obu firmach. Apelujący uznając za celowe powołanie biegłego rewidenta nie wskazał przy tym żadnych takich okoliczności, które poddawałyby w wątpliwość rzetelność wypowiedzi i przede wszystkim prac zleconych spółce (...).

Ponadto, odnosząc zgłoszony zarzut odwoławczy do występków stawianych oskarżonej warto w tym miejscu wyjaśnić, że przestępstwo usankcjonowane w art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości przewiduje odpowiedzialność karną za nieprowadzenie ksiąg rachunkowych, prowadzenie ich wbrew przepisom ustawy lub podawanie w tych księgach nierzetelnych danych. Nie chodzi tu więc o prowadzenie księgowości w szerokim znaczeniu, ale stricte

prowadzenie ksiąg rachunkowych danej firmy. Podkreślić jeszcze trzeba, że w przypadku firmy (...) A. L. (1) przepisy prawa wymagały prowadzenia księgi przychodów i rozchodów, natomiast co do spółki (...) Sp. z o.o. niezbędna była pełna księga rachunkowa. Przeprowadzony w obu firmach przez H. K. i M. W. audyt wykazał, że spółka (...) Sp. z o.o. nie miała swojej księgi rachunkowej, natomiast księga przychodów i rozchodów działalności gospodarczej V. nie zawierała rzetelnych informacji w okresie prowadzenia jej przez E. S.. Efektem takiej kontroli wykonanej przez firmę zewnętrzną, nie mającą żadnych powiązań personalnych czy kapitałowych z pokrzywdzoną, był natomiast wdrożony system naprawczy, który trwał praktycznie od 17 czerwca 2013 r. do 3 marca 2014 r. Tak długiego czasu było potrzeba aby w sposób należyty wprowadzić dokumenty do systemu księgowego, dokonać rozliczeń z urzędem podatkowym oraz uporządkować sprawy pracownicze. Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że okoliczności istotne dla stwierdzenia czy oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości można było ustalić na podstawie zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego i nie było potrzeby powoływania biegłego rewidenta.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Przeprowadzona kontrola instancyjna nie potwierdziła stanowiska obrońcy o konieczności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego rewidenta.		
Lp.	Zarzut	
3.3.	Obraza prawa procesowego – art. 7 kpk poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Po przeprowadzeniu wnikliwego i szczegółowego (jak podał obrońca) postępowania dowodowego Sąd Rejonowy poddał ocenie wszystkie zgromadzone w jego toku dowody, nie pominął żadnego z nich. Przy ocenie każdego z tych dowodów Sąd I instancji miał na względzie zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Nadto dokonując weryfikacji materiału dowodowego Sąd niższej instancji zestawiał go ze sobą i ostatecznie dokonał trafnej jego oceny, wyraźnie wskazując którym dowodom (bądź ich częściom) przyznał przymiot wiarygodności, a którym cechy tej odmówił, jednocześnie przywołując logiczne argumenty na uzasadnienie takiego kształtu oceny dowodowej. Sąd II instancji nie dostrzegł więc		

powodów by nie zaakceptować tak przedstawionej weryfikacji materiału dowodowego.		
Wniosek		
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu. Z uwagi na niestwierdzenie uchybień po stronie Sądu Rejonowego co do przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz oceny materiału dowodowego brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Obraza prawa procesowego – art. 410 kpk, polegająca na pominięciu wszelkich dowodów świadczących o celowym działaniu A. L. (1) przeciwko oskarżonej nakierowane na bezzasadne zarzucenie jej przestępstw.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wbrew twierdzeniom obrońcy, podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy		

głównej. Warto w tym miejscu wyraźnie wskazać, że przepisu art. 410 kpk nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeżeli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 kpk jako niewiarygodne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2018 r., IV KK 242/18, Legalis nr 1809309). Wbrew stanowisku apelującego Sąd I instancji wcale nie pominął dowodów świadczących o celowym działaniu pokrzywdzonej na niekorzyść oskarżonej ponieważ nie występowały takie dowody, z których wynikałoby, że A. L. (1) miała na celu bezpodstawne oskarżenia E. S. o czyny jakich ta nie popełniła. Jak wynika z pełnowartościowych dowodów (zeznań pokrzywdzonej oraz świadka A. M.) A. L. (1) darzyła podsądną pełnym zaufaniem i nie podejrzewała jej o nieuczciwość aż do momentu przekazania przez A. L. (2) informacji o zabraniu przez E. S. pendriva w trakcie inwentury w sklepie zlokalizowanym na os. (...) w P.. Następnie pokrzywdzona znalazła na portalu (...)wystawione na sprzedaż towary tożsame z tymi, które ginęły z magazynu spółki (...) Sp. z o.o. (oferowane do sprzedaży była też książka stanowiąca prywatną własność A. L. (1) oraz pozycja książkowa zamówiona dla klienta, która zaginęła). Numer telefonu podany przy odszukanych aukcjach był zgodny z numerem E. S.. Okoliczności te spowodowały, że A. L. (1) nabrała poważnych podejrzeń co do uczciwości oskarżonej i w celu sprawdzenia czy za kradzieżami towarów stoi E.

S. zamontowała w pomieszczeniu biurowym monitoring. Takie działanie pokrzywdzonej, jako właścicielki nieruchomości, w której znajdowała się siedziba firmy (...) oraz spółki (...) Sp. z o.o. (firm powiązanych z A. L. (1)) było zgodne z prawem i wcale nie miało na celu, jak zasugerował obrońca, bezpodstawnego oskarżenia E. S. o kradzież tylko zweryfikowanie jej uczciwości. Jak się okazało, zainstalowanie monitoringu było trafne, gdyż potwierdziło, że E. S. w czasie kiedy przebywała w biurze sama, dokonywała kradzieży. Została przy tym przyłapana na kradzieży 50 zł z bankomatu – zabawki w dniu 15 czerwca 2013 r. Żadnym naruszeniem prawa nie było także udanie się przez pokrzywdzoną kilka dni przed ujawnieniem tej kradzieży do prawnika, który doradził A. L. (1) by w przypadku ujawnienia kradzieży poprosiła oskarżoną o sporządzenie oświadczenia o treści podanej przez prawnika. Działając w ten sposób pokrzywdzona nie naruszała prawa, chciała bowiem zorientować się jak ma dalej postąpić Nie można więc takich działań A. L. (1) oceniać w kategoriach celowego działania zmierzającego jedynie do oskarżenia E. S.. Pokrzywdzona chciała bowiem chronić mienie firmy i spółki, w której pełniła rolę prezesa zarządu. Chybione były także twierdzenia apelującego jakoby A. L. (1) w obecności pracowników ochrony dokonała rewizji ubrania oskarżonej i jej torebki. Takie ustalenie wynikało jedynie z tej części wyjaśnień E. S., której Sąd Rejonowy trafnie odmówił wiarygodności. Z zeznań osób obecnych przy zatrzymaniu podsądnej w dniu 15 czerwca 2013 r. (pokrzywdzonej, A. M., A. B. i T. G.) wynikało natomiast, że

<p>oskarżona dobrowolnie pokazała zawartość swoich kieszeni oraz torebki w reakcji na prośbę pokrzywdzonej oraz jednego z pracowników ochrony. Innym dowodem przemawiającym za takim właśnie przebiegiem zdarzeń jest oświadczenie oskarżonej z dnia 15 czerwca 2013 r., co do którego brak jest powodów aby wątpić w dobrowolność jego sporządzenia. Oskarżona nie domagała się też wezwania Policji na miejsce zdarzenia. obrońca w apelacji skupił się natomiast na jednostronnym ukazaniu postawy pokrzywdzonej w negatywnym świetle, co okazało się zabiegiem nieskutecznym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Obraza prawa procesowego (art. 7 kpk) polegająca na uznaniu za miarodajny dokument w postaci inwentury w Spółce z o.o. (...).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Okręgowy nie podzielił zastrzeżeń apelującego obrońcy co do zasadności uczynienia podstawą ustaleń faktycznych w sprawie dokumentów inwentury w spółce (...) Sp. z o.o. Znamiennym jest, że wynikająca z inwentury wysokość szkody powstałej w majątku spółki w wyniku przestępczego działania E. S. została potwierdzona zeznaniami A. L. (1) oraz A. M., które osobiście sporządziły spis z natury w trakcie przeprowadzania inwentury w magazynie firmowym. Opisany przez obie kobiety sposób działania przy wykonywaniu spisu z natury nie budził żadnych wątpliwości w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego. Istotne jest, że inwentura została przeprowadzona przez dwie osoby – pokrzywdzoną i A. M., które nawzajem kontrolowały prawidłowość swoich działań. Brak było więc podstaw do podważania wynikającej z zeznań tych osób oraz dołączonego do akt sprawy wydruku komputerowego wysokości szkody w majątku spółki (...) Sp. z o.o. Obrońca czynił zarzut z tego, że wspomniany wydruk komputerowy nie został poparty żadnymi dokumentami źródłowymi, jednak nie wskazał z czego miałyby wynikać obowiązki dołączenia owych dokumentów źródłowych i jakie konkretnie miałyby to być dokumenty. Oczywistym zaś jest, że z uwagi na upływ czasu (aktualnie minęło 6 i pół roku) odtworzenie takiej inwentury byłoby niemożliwe. Wobec powyższego rzetelność prac A. L. (1) i A. M. przy inwenturze nie została przez skarżącego skutecznie podważona, a w konsekwencji</p>	

również wyniki tych sprawdzeń magazynowych mogły stać się podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Niezbędne jest jeszcze zwrócenie uwagi obrońcy na to, że świadek A. M. nie przyznała, że mogła popełnić błąd w obliczeniach. Jedynie pokrzywdzona na zadane jej na rozprawie w dniu 26 lutego 2019 r. na ten temat pytanie odpowiedziała: „co to musiałyby być za człowiek, żeby się nie pomylić” (k. 509 akt). To stwierdzenie A. L. (1) nie odnosiło się zatem bezpośrednio do sytuacji przeprowadzania inwentury po rozwiązaniu umów z oskarżoną. Słowa pokrzywdzonej mają uzasadnienie z świetle zasad doświadczenia życiowego albowiem faktycznie nigdy nie można zupełnie wykluczyć możliwości popełnienia błędu przez człowieka wykonującego dane zadanie. Znamionym jest, że A. L. (1) dodała, iż postrzega A. M. jako osobę wysoce sumienną i staranną. Nie można zatem z tak ogólnego sformułowania z wypowiedzi pokrzywdzonej czynić podstawy do podważenia prawidłowości dokonanych w trakcie inwentury wyliczeń, co próbował przeprowadzić apelujący obrońca.

Wniosek

Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.		
Lp.	Zarzut	
3.6.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżona dopuściła się kradzieży 50 zł z bankomatu - zabawki.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Wiarygodne i miarodajne dowody w postaci zeznań A. M., A. L. (1), A. B., T. G. i przede wszystkim nagrania z monitoringu zamontowanego w biurze firmy (...) i spółki (...) Sp. z o.o. jednoznacznie świadczyły o tym, że E. S. w dniu 15 czerwca 2013 r. dokonała kradzieży kwoty 50 zł z bankomatu-zabawki umieszczonego na biurku. Nadmienić należy, że na nagraniu z monitoringu widoczny jest także moment, kiedy oskarżona wyciera ręcznikiem papierowym wspomnianą zabawkę zacierając swoje ślady. Sąd Rejonowy słusznie nie uznał wiarygodności wskazań E. S., że zabrała te pieniądze na prośbę pokrzywdzonej w celu zanieśienia ich do sklepu na os. (...) skoro w owym czasie sklep ten nie stanowił już własności A. L. (1) tylko A. L. (2). Tak więc pokrzywdzona nie miała żadnego interesu w tym by zlecać oskarżonej zanieśenie pieniędzy do nie swojego sklepu. Pozbawione sensu były także dywagacje obrońcy jakoby o tym, że E. S. nie dokonała zarzucanego jej czynu miał świadczyć fakt zaboru jedynie 50 zł w monetach o nominale 5 zł w sytuacji kiedy w zabawce były</p>		

<p>również banknoty bowiem to nie wartość danej kradzieży świadczy o tym czy wyczerpane zostały wszystkie ustawowe znamiona tego czynu (może od tego jedynie zależeć czy dany czyn jest wykroczeniem, czy przestępstwem). Poza tym kontrargumentem dla twierdzeń obrońcy niech będzie ta okoliczność, że zabór jedynie części pieniędzy i to monet był zdecydowanie trudniejszy do wykrycia przez pokrzywdzoną, a oskarżonej zależało przecież na dalszym zatrudnieniu i dostępie do środków majątkowych w obu obsługiwanych firmach.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 278 § 1 kk, ewentualnie zakwalifikowanie tego czynu jako wykroczenia z art. 119 § 1 kw ze względu na wartość szkody</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu. Zgromadzony w sprawie, słusznie uznany za wiarygodny materiał dowodowy, jednoznacznie wykazał, że oskarżona dopuściła się kradzieży 50 zł, które stanowiło element składowy zarzucanego jej przestępstwa z art. 278 § 1 kk. Brak było podstaw faktycznych i prawnych dla zmiany zaskarżonego wyroku w tej kwestii.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	

3.7.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżona dopuściła się kradzieży przedmiotów, choć sprawcą mogła być każda osoba korzystająca z lokalu pracowni językowej V. i spółki (...).	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie Sądu Okręgowego poszlakowy charakter procesu, wbrew stanowisku obrońcy, dał podstawy do przypisania oskarżonej występku z art. 278 § 1 kk co do zaboru towarów z magazynu. Z wiarygodnych zeznań A. L. (1) wynikało, że w godzinach od 8 do 14 w magazynie zawsze przebywała A. M., natomiast po godzinie 14 jeżeli w szkole językowej odbywały się zajęcia, w biurze każdorazowo znajdowała się pokrzywdzona po to właśnie by nadzorować towary znajdujące się w niezabezpieczonym magazynie. Nie było zatem sytuacji by słuchacze szkoły bądź ich rodzice przebywali w lokalu przy ul. (...) w P. bez nadzoru ze strony firmy pokrzywdzonej. Faktem jest, że towary znajdowały się również w ogólnodostępnej toalecie, jednakże zaznaczyć należy, że były to rzeczy o dużych gabarytach, a ponadto inwentura nie wykazała żadnych strat odnośnie tych akurat rzeczy przechowywanych w toalecie (zeznania A. L. (1), k. 275v akt). Znamiennym jest, że klucze do firmy miały jedynie: A. M., pokrzywdzona, E. S. i B. O. (nauczyciel j. angielskiego), a zgromadzone w sprawie dowody nie pozwoliły na ustalenie, że którakolwiek z tych osób poza oskarżoną mogła dokonać kradzieży towarów stanowiących</p>		

własność spółki (...) Sp. z o.o. Z kolei oskarżona, co wynikało z zeznań A. L. (1), czasami zostawała sama w biurze np. kiedy pokrzywdzona w trakcie zajęć językowych wychodziła z tego pomieszczenia. Ponadto oskarżona często przychodziła do pracy w sobotę, kiedy nikt inny nie przebywał w biurze. Miała więc ona swobodny dostęp do magazynu i znajdujących się tam towarów. Ponadto, wykazano dowodowo, że oskarżona znalazła się w posiadaniu towarów firmowych pokrzywdzonej, gdyż na koncie podsądnej założonym na portalu allegro oferowane były produkty tożsame z tymi, które zaginęły z magazynu spółki (...) Sp. z o.o. (w tym o niszowym charakterze) a także książki rozpoznane przez pokrzywdzoną. Także nagrana przez monitoring kradzież pieniędzy z bankomatu-zabawki dodatkowo potwierdziła nieuczciwość oskarżonej i wykorzystywanie przez nią samodzielnego przebywania w biurze dla dokonywania zaboru mienia spółki (...) Sp. z o.o. w celu jego przywłaszczenia. Wreszcie niebagatelne znaczenie miało napisane przez oskarżoną oświadczenie z dnia 15 czerwca 2013 r., w którym to przyznała się m.in. do kradzieży pieniędzy i towarów z magazynu (k. 152). Sąd Rejonowy postąpił w pełni zasadnie za niewiarygodną uznając tą część wyjaśnień E. S., w której utrzymywała, że otrzymywała towar od pokrzywdzonej w zamian za wynagrodzenie, a także wystawiała część rzeczy na wyraźną prośbę A. L. (1). Ta część wskazań oskarżonej pozostawała bowiem w całkowitej opozycji do wiarygodnych zeznań pokrzywdzonej i świadka A. M., z których wynikało, że nigdy A. L. (1) nie płaciła swoim pracownikom

w towarze, a nadto nie wyrażała zgody na oferowanie (...) Sp. z o.o. na portalu (...) przez księgową E. S.. Istotnym jest również, że ceny towarów oferowanych na koncie E. S. były znacznie zaniżone w porównaniu do cen rynkowych. Nie sposób zatem logicznie uznać, że A. L. (1) zobowiązana jako członek zarządu spółki (...) Sp. z o.o. do ochrony dóbr tejże spółki zgodziłaby się na wystawianie rzeczy do sprzedaży w taki sposób, ewidentnie narażając spółkę na straty.

Sąd Okręgowy zwraca również uwagę obrońcy na fakt, że według przypisanego przestępstwa z art. 278 § 1 kk, oskarżona dokonywała zaboru w okresie od dnia 4 czerwca 2012 r. do dnia 15 czerwca 2013 r. Obiektywnie możliwym było zatem by w tak długim okresie czasu podsądna zabrała w celu przywłaszczenia z firmy (...) Sp. z o.o. towar o wartości 4998,65 zł. Faktem jest, że sprzedawane w (...) spółki (...) przedmioty jednostkowo nie przedstawiały istotnej wartości, jednakże oskarżona wynosząc je z magazynu sukcesywnie, w niewielkich ilościach doprowadziła do strat łącznie w takiej wysokości. E. S. nie dokonała tej kradzieży jednorazowo, stąd wynoszenie przez nią towarów nie rzuciło się w oczy, zwłaszcza że mogła wykorzystywać nieobecność pozostałych pracowników w firmie. Dobitnym przykładem bezprawnego działania oskarżonej jest zdarzenie z dnia 15 czerwca 2013 r., ukazujące, że bez skrępułów okradła swego pracodawcę, zacierając następnie ślady.

Odnosząc się do twierdzeń skarżącego, Sąd odwoławczy nie uważa aby dla przypisania podsądnej występku z art. 278 § 1

<p>kk konieczne było ustalania przez Sąd Rejonowy, które z oferowanych na portalu (...) produktów zostały przez E. S. sprzedane i w jakiej ilości. Takie działania dowodowe były bez znaczenia dla bytu przestępstwa kradzieży, która odbyła się wcześniej, kiedy oskarżona weszła w bezprawne posiadanie towarów spółki (...). Należy poza tym pamiętać, że brak jest podstaw dowodowych, wedle których wystawiane na (...) przez oskarżoną produkty stanowiły całość zabranego przez nią bezprawnie mienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 278 § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu. Zgromadzony w sprawie, słusznie uznany za wiarygodny materiał dowodowy, jednoznacznie wykazał, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej przestępstwa z art. 278 § 1 kk. Brak było więc podstaw faktycznych i prawnych dla zmiany zaskarżonego wyroku w tej kwestii.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.8.</p>	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżona dopuściła się popełnienia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	dwóch czynów z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości.
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Czynione w tym miejscu rozważania stanowią kontynuację stanowiska Sądu Okręgowego przedstawionego przy omawianiu zarzutu apelacyjnego z pkt 3.2. Równie niezasadny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do podstaw faktycznych poniesienia przez oskarżoną odpowiedzialności karnej za występki z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości. Z wiarygodnych zeznań świadków H. K. i M. W. wynikało jednoznacznie, iż przeprowadzony w firmie (...) i spółce (...) Sp. z o.o. audyt za okres czasu, w którym sprawami księgowymi zajmowała się E. S. wykazał, że księga (...) spółki (...) nie była w ogóle prowadzona, a księga przychodów i rozchodów firmy (...) zawierała nierzetelne dane. Okoliczności te, w powiązaniu z wynikającą z umów o dzieło odpowiedzialnością oskarżonej za rzetelne prowadzenie ksiąg rachunkowych tych podmiotów gospodarczych były wystarczające dla stwierdzenia, że zachowania podsądnej wyczerpały wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości. Obrońca przy uzasadnianiu tegoż zarzutu wiele uwagi poświęcił wykazaniu, że zarówno w Urzędach Skarbowych, jak i Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych były składane wszystkie deklaracje dotyczące obu firm i nie były prowadzone żadne postępowania karnoskarbowe związane z tymi podmiotami. Twierdzenia te nie miały jednak żadnego znaczenia</p>	

albowiem kwestia składania (bądź nie) deklaracji skarbowych i ubezpieczeniowych w wymaganych terminach nie ma wpływu na wyczerpanie ustawowych znamion przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości, które dotyczy strictly ksiąg rachunkowych, a składanie deklaracji w pojęciu tym się już nie mieści. Podobnie krytycznie należało odnieść się do argumentu, że nie były prowadzone postępowania karnoskarbowe dotyczące okresu objętego zarzutami. Skoro bowiem w czasie kiedy oskarżona pełniła rolę księgowej nie były przeprowadzane żadne kontrole ani w firmie (...) ani w spółce (...) Sp. z o.o., naturalną tego konsekwencją jest fakt, iż nie były również wszczęte żadne postępowania karnoskarbowe, które najczęściej są poprzedzone kontrolą podatkową danego podmiotu gospodarczego. Warte odnotowania jest to, że po ujawnieniu głębokich nieprawidłowości księgowych przez pracowników spółki (...) konieczne było odbudowanie księgowości w obu podmiotach reprezentowanych przez A. L. (1) i zajęło to wiele miesięcy oraz pochłonęło znaczne środki finansowe. Takie działania naprawcze były konieczne i stawały w zdecydowanie złym świetle jakoś poprzedzających je działań księgowej - oskarżonej E. S..

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej dwóch przestępstw z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Brak podstaw do uwzględnienia wniosku z uwagi na niezasadność zarzutu. Sąd Rejonowy opierając się na uznanym za wiarygodny materiale dowodowym trafnie przyjął, że zachowania E. S. ujęte w pkt IV i VI wyroku wyczerpywały ustawowe znamiona występku z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości. W takiej sytuacji brak było jakichkolwiek podstaw do wydania wyroku reformatoryjnego poprzez uniewinnienie oskarżonej.	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Obniżenie obowiązku naprawienia szkody w pkt III o 50 zł, tj do kwoty 4 998,65 zł</p> <p>Sąd Rejonowy przy określeniu wysokości obowiązku naprawienia szkody orzeczonego w pkt III wyroku nie wziął pod uwagę, że kwota 50 zł, której zaboru z bankomatu-zabawki oskarżona dokonała w dniu 15 czerwca 2013 r. została odzyskana przez pokrzywdzoną.</p>
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Z wiarygodnych zeznań świadka A. B., który był wezwany na miejsce zdarzenia przez pokrzywdzoną i wykonywał swoje czynności w charakterze pracownika ochrony, wynikało że odzyskane od oskarżonej w dniu 15 czerwca 2013 r. przedmioty i pieniądze pozostały w firmie (k. 109 akt). Okoliczność ta winna zostać uwzględniona przy określaniu wysokości obowiązku naprawienia szkody wynikłej z przestępstwa z art. 278 §1 kk, ponieważ w sytuacji kiedy kwota 50 zł została zwrócona pokrzywdzonej nie było podstaw prawnych do nakładania na podsądną obowiązku naprawienia szkody w tym zakresie.</p>	

2.	<p>Eliminacja z opisu czynów z pkt IV i VI zapisów o spowodowaniu szkody</p> <p>Sąd Rejonowy błędnie przyjął, że do znamion ustawowych przestępstwa z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości zalicza się wystąpienie skutku w postaci szkody w majątku pokrzywdzonego, w związku z tym bez odpowiedniej podstawy faktycznej i prawnej orzeczono o obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych tymi przestępstwami z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości.</p>
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>W opisie czynów przypisanych oskarżonej w pkt IV i VI zaskarżonego wyroku Sąd Rejonowy bezpodstawnie wskazał, że w wyniku tych przestępstw doszło do powstania szkód w majątku firmy (...) i spółki (...) Sp. z o.o. Przestępstwo z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości jest przestępstwem formalnym i dla stwierdzenia wyczerpania wszystkich jego ustawowych znamion nie jest wymagany skutek w postaci szkody w mieniu pokrzywdzonego. Dla przypisania tego czynu zabronionego wystarczające jest stwierdzenie, że dana osoba jako odpowiedzialna za prowadzenie ksiąg rachunkowych danego podmiotu gospodarczego nie prowadziła ich, prowadziła je wbrew przepisom ustawy lub podawała w tych księgach nierzetelne dane. W takiej sytuacji błędem było wskazywanie w opisie czynu skutku wywołanego popełnionymi przez E. S. przestępstwami.</p> <p>Wobec braku podstaw ustawowych do stwierdzenia bezpośrednio wystąpienia szkody w majątku podmiotów (...) Sp. z o.o. w wyniku czynów popełnionych przez E. S. z pkt IV i VI wyroku bezpodstawnie było orzeczenie w tym zakresie obowiązku naprawienia szkody. Takie orzeczenie jest bowiem możliwe jedynie w sytuacji kiedy dana szkoda powstała bezpośrednio w wyniku przestępstwa popełnionego przez sprawcę, czego w przedmiotowej sprawie nie sposób stwierdzić z uwagi na bezskutkowy charakter czynu zabronionego z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości.</p>	
3.	Sąd Rejonowy błędnie wskazał podstawę prawną orzeczeń w pkt IV i IV zaskarżonego wyroku.
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	

<p>Przestępstwo polegające na nieprowadzeniu ksiąg rachunkowych, prowadzeniu ich wbrew przepisom ustawy lub podawaniu w tych księgach nierzetelnych danych usankcjonowane jest w przepisie art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości, a nie jak wskazał Sąd Rejonowy w podstawie prawnej pkt IV i VI zaskarżonego orzeczenia art. 77 ust. 1 ustawy o rachunkowości. Omyłka ta wymagała skorygowania w postępowaniu odwoławczym.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.11.</p>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w pkt I,II, VII oraz IX (pkt 2 wyroku SO)</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sąd II instancji nie znalazł podstaw do ingerencji w te orzeczenia, w szczególności zaś w wymiar kar za poszczególne przestępstwa oraz w orzeczenie o karze łącznej grzywny. Kara grzywny jest najłagodniejszą rodzajowo karą przewidzianą za przestępstwa przypisane oskarżonej i również jej wymiar nie razi surowością.</p>	
<p>o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>o.o.11.</p>	Przedmiot i zakres zmiany
<p>o.o.1Zaskarżony wyrok został zmieniony w pkt III w ten sposób, że obniżono obowiązek naprawienia szkody o 50 zł, tj. do kwoty 4998,65 zł.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	

<p>Z uwagi na dostrzeżoną z urzędu okoliczność odzyskania kwoty 50 zł (zabranej przez E. S. w monetach o nominalne 5 zł z bankomatu-skarbonki) przez pokrzywdzoną w dniu 15 czerwca 2013 r. po interwencji pracowników ochrony zaszła konieczność zmodyfikowania orzeczonego obowiązku naprawienia szkody poprzez obniżenie tego obowiązku o wspomnianą kwotę 50 zł, tj. do kwoty 4998,65 zł. Odzyskanie przez pokrzywdzoną wskazanych pieniędzy stało bowiem na przeszkodzie do uwzględnienia tej kwoty w orzeczeniu o obowiązku naprawienia szkody.</p>	
<p>0.0.12.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>0.0.1Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV wyeliminowano zapis „czym spowodowała straty w kwocie nie mniejszej niż 6027 zł na szkodę ww. spółki”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wobec tego, że przestępstwo z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości nie jest przestępstwem materialnym, tylko formalnym nie było podstaw aby przyjmować w opisie czynu przypisanego oskarżonej w pkt IV, że czyn ten spowodował określoną szkodę w majątku spółki. Okoliczność ta nie wchodzi bowiem do katalogu ustawowych znamion przestępstwa usankcjonowanego w podanym wyżej przepisie ustawy o rachunkowości.</p>	
<p>0.0.13.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>0.0.1Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonej w pkt VI wyeliminowano zapis, że jego skutkiem jest szkoda w majątku A. L. (1).</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Wskazana zmiana była konieczna z uwagi na te same okoliczności, które zostały podane powyżej w pkt 2.</p>	
<p>0.0.14.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>o.o.1Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że w podstawie prawnej orzeczeń w pkt IV i VI w miejsce „art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości” wskazano „art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości”.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Przepis art. 77 ustawy o rachunkowości nie posiada jednostki redakcyjnej oznaczonej jako ustęp 1. Czyn o znamionach przypisanych oskarżonej usankcjonowany jest w przepisie art. 77 pkt 1 wspomnianej ustawy. Omyłka redakcyjna Sądu Rejonowego wymagała skorygowania w wyroku Sądu odwoławczego.</p>	
<p>o.o.15.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>o.o.1Zaskarżony wyrok został zmieniony w ten sposób, że uchylono pkt VIII o zobowiązaniu do naprawienia szkody.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Jak już była mowa powyżej, przestępstwo z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości jest przestępstwem formalnym i dla wyczerpania jego ustawowych znamion nie należy skutek w postaci szkody w majątku pokrzywdzonego. W sytuacji kiedy okoliczność ta nie jest jednym ze znamion przypisanego podsądnej przestępstwa nie sposób ustalić, że szkoda w majątku A. L. (1) oraz spółki (...) Sp. z o.o. powstała bezpośrednio na skutek czynów zabronionych E. S.. To z kolei uniemożliwiało orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na podstawie art. 46 § 1 kk. Nadmienić jednak należy, że nic nie stoi na przeszkodzie aby wystąpić z powództwem o takie roszczenia na drodze postępowania cywilnego.</p>	

<p><i>o.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
<p><i>o.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i></p>	

1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	Postępowanie odwoławcze nie dostarczyło podstaw do dalszej ingerencji w zaskarżony wyrok, co spowodowało, że w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
3.	<p>Z art. 636 § 1 kpk wynika, że w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienie środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżycielka posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy. Na podstawie zaś art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego zasądza się koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.</p> <p>Ustanowiony przez oskarżycielkę posiłkową pełnomocnik wniósł na rozprawie apelacyjnej w dniu 14 stycznia 2020 r. o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej. Przytoczone przepisy przemawiały za takim orzeczeniem. Wysokość kosztów została ustalona w oparciu o § 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7, § 15 ust. 1 oraz § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) i wyniosła 1008 zł.</p>
4.	<p>Natomiast w skład kosztów sądowych należnych od oskarżonej do zwrotu Skarbowi Państwa zgodnie z art. 616 § 2 kpk wchodzi wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania oraz opłaty.</p> <p>Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w całości (na co złożył się ryczałt za doręczenie pism w kwocie 20 zł – § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 663) i wymierzył jej opłatę za II instancję w wysokości 300 zł (art. 1, art. 3 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 6 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). Sąd Okręgowy uznał bowiem, iż oskarżona winna zadośćuczynić swoim obowiązkom finansowym względem Skarbu Państwa. Oskarżona jest osobą zdrową, posiada stałe zatrudnienie i uzyskuje z tego tytułu comiesięczny dochód. Nie ma zatem najmniejszych powodów, aby odstąpić od zasady</p>

ponoszenia kosztów procesu karnego przez oskarżoną, które to odstępstwo może mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy spełnione są warunki zwolnienia określone w art. 624 § 1 kpk

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak